

КТС «Я промінь живий, я на світ народивсь в Україні!»

Іду селом. Важкі краплі роси блищать під вранішнім сонцем. Тихо туркочуть голуби. У повітрі пахне свіжовипеченим хлібом, чорнобривцями і ще чимось таким знайомим і затишним – пахне рідним домом.

- Іду селом. Колишуть зелений шум у верховіттях ясени і клен губить мереживо листя поміж трави. Тут – моя рідна земля.
- Моє село! Частинка моєї вітчизни, моя віра і надія, моя віра, мої сподівання і думки. Село добрих і працьовитих людей, які прагнуть зробити його красивим і впорядкованим.
- Моє село! Тут корінь мого роду. Тут перша мамина пісня і бабусина казка. І наші друзі. І перша літера у букварі.
- Село моє! Воно таке красиве в усі пори року. Взимку тихе, засипане сніговою ковдрою; напровесні вмите і квітуче. Влітку урочисте в зелених шатах; щедре восени – воно моє. І для мене найрідніше!
- Так, моє село прекрасне завжди: у будні, коли зайняте сільськими турботами, коли все росте, зеленіє, пасеться. кричить... воно прекрасне у свята, коли повниться церковними пердзвонами. Пахне паскою чи відлунює колядками.
- Моє село! Моя маленька батьківщина! кожного дня. Прокидаючись, я дякую Богу за те, що він дав мені можливість жити у цьому куточку землі, з якого я черпаю силу й насагу, заряджаюся енергією.
- Моє село! Маленька часточка великої держави – УКРАЇНИ.
- Я- дочка своєї держави. Тут я расту. Мужню, утверджуюся в своїх думках і переконаннях.
- Я – син своєї держави. І коли я чую слова «рідна земля», «Україна» ,серце моє виповнюється гордістю за свій край, за свій народ.
- Я прикладаю руку до свого серця і чую мелодію, яку сьогодні знають по цілому світі – мелодію палку й врочисту – клич мільйонів голосів.

Це клятва. Заповідь священна,
Хай знають друзі й вороги,
Що Україна вічна. Незнищенна,
Від неї ясне світло навкруги.

- Тож давайте виразимо нашу любов до країни одним дотиком. І разом з дотиком руки торкніться нашого прапору серцем. І нехай зігріє вас в цей час почуття поваги і гордості за свій народ, за свою нескорену. Прекрасну, рідну Україну.

І Встаньмо, браття, в цю урочу мить:

Внесіте прапор вільної Держави!

І Степів таврійських і карпатських гір

З'єднався колір синій і жовтавий.
Гей, недругам усім наперекір –
Внесіте прапор вільної Держави!

(У супроводі урочисто вноситься прапор)

I Слова палкі мелодія вродиста.
Державний гімн ми знаємо усі
Для кожного села, містечка, міста
Це клич один з мільйонів голосів.

II Це клятва, заповідь священна
Хай чують друзі й вороги,
Що Україна вічна й незнищенна
Від неї ясне сонце навкруги.

Гімн України

1. Україна - то не звук і не просто слово,
2. Україна - серця гук, солов'їна мова,
3. Україна - то земля, вкрита стиглим житом,
4. Що так сонячно сія під небесним німбом!
5. Україна - то сади, їх рясні щедроти,
6. То настояні меди у духмяних сотах!
7. Україна - то стіжки мов церковні зводи,
8. Україна - то стежки наших родоводів!
9. Україна - то Дніпро , повен грай-водою,
10. Україна - то добро, творене тобою.
11. Україна - то отця мудрі настанови,
12. Україна - то серця, сповнені любов'ю!
13. Україна - то дитя на руках у мами,
14. То одвічні відкриття брам у світлі храми!
15. Україна - це і ти, це - і я, і всі ми

Осяванні з висоти Божими очима!

Флеш-моб

I Бути українцем, бути патріотом – значить знати історію свого краю, тієї
маленької батьківщини , де ти народився і виріс.

П У нашій школі багато років поспіль працював загін «Пошук», метою діяльності якого було дослідити минувшину нашого села. Тож погортаємо сторінки історії села Лопушне разом із юними дослідниками історії нашого краю.

(діти гортають історію села)

- Виникнення села відноситься до періоду кінця 12 ст. Воно, як поселення серед лісів, входило до складу Галицько- Волинського князівства.
- Пізніша згадка про село відноситься до 15 ст, коли польський король Владислав дарує князеві Василю в пожиттєве володіння Вишнівець, Збараж та інші міста.
- В середині 16 ст Лопушне належало князю Дмитру Івановичу Вишнівецькому – першому гетьману козаків, засновнику першої Запорізької Січі, відважному борцеві проти татар і турків.

Могила

-1494 рік. Вперше татари знищують наше село Лопушне.

Я приляжу серед літа, серед віку.

Припаду чутливим серцем до трави

І почую: десь підкова плаче гірко

І тупоче тьма лихої татарви.

- Страшна епоха Золотої орди . Щороку з України забирали кожного 10 хлопця і 10 дівчину.
- Наступне вторгнення татар відноситься до 1512 року.
- Саме на Лопушненських полях 28 квітня 1512 року князь Острозький розбив 25-тисячну татарську орду. 100 бійців не дорахувався після бою, тоді наказав насипати високу могилу і поховати бійців.
- Сьогодні на місці старої безіменної могили височить пам'ятний знак «Вічна слава героям, які віддали своє життя за вільну Україну». - ----
- Нещодавно ми святкували 500 річчя битви під Лопушне.

Хай буде день оцей благословенний!
День перемоги !

Золотом ясним
впишіть літопис Лопушненського краю
В історію всієї української землі!
І доземним поклоном ушануймо
Всіх витязів, полеглих,
хай для них
І усього скривдженого люду
за визволення рідної землі
Звучить козацьке «Слава»!
Заходять козаки

Всі «Слава! Слава! Слава!» зустрічайте учасників дитячо –
юнацького об'єднання «Козацьким шляхом»

- Рідна земле! Віки відгомоніли над тобою.
- Уста історії донесли до нас сотні імен героїв, які захищали тебе, боролися за твою незалежність.

- Ми – нащадки славних князів Київської Русі Володимира Великого
- Ярослава Мудрого
- Василя Тербовлянського
- Славних лицарів Запорізької Січі – Байди Вишнівецького
- Сагайдачного і Сірка.
- Хмельницького і Мазепи,
- Гонти і Залізняка,
- Константина Острозького та відважних козаків, які поклали свої голови на лопушненській землі в ім'я перемоги над яничарами.

- І ми віримо, що в наших жилах тече славна козацька кров
- Ми – гідна зміна козаків!
- Агей, козацтво, в путь,
І як струна, душа правдива кожна.
- Нащадки славних козаків ідуть,
Зламати і скорити нас не можна!

ПІСНЯ «Гей ви козаченьки»

Перегорнемо наступну сторінку історії нашого краю! На території мого села знаходиться одна із архітектурних пам'яток старовини, яка своїм корінням сягає у середину ХІХ століття. Це церква Христового Воскресіння, яка була побудована за наказом російського імператора Миколи І у 1850 році і для її будівництва було виділено 30 тисяч карбованців золотом.

Храм було побудовано у візантійському стилі з 5 куполами на взірць базиліканського монастиря в Тригорах під Житомиром. Особливістю храму є те, що з центрального куполу церкви видно золоті верхи бані Почаївської Лаври.

Лопушнянці можуть гордитися, що їхня церква є першою на Волині, де церковні обряди почали здійснюватися рідною мовою. Церковне Євангеліє перекладалося жовто - блакитною стрічкою, а при центральному вході до церкви знаходилося зображення тризуба в руках Володимира Великого.

Сьогодні церква – осередок духовності. Стало доброю традицією приходити сюди всією шкільною родиною у дні Великодня, до першого причастя. Церква благословляє першокласників на добрі знання і випускників на щасливу життєву дорогу.

Хор

Гучний вітер у шибку дзвенить,

Наганяючи думи журливі.

І згадалось, згадалось на мить

Допушненське минуле жахливе.

Ведучий:

Кривавою сторінкою в історію села увірвалося страшне слово ВІЙНА!

Влітку 1943 року каральний німецький загін есесівців, вдершись в село, запалив його. Німці розстріляли 9 чоловік.

А взагалі за час війни вдома і на фронтах загинуло 108 осіб віком від 17 до 25 років.

Багато наших молодих юнаків, чоловіків не повернулися з далеких воєнних доріг. Ще донині не висихають сльози матерів, вдів.

Старенька мати йде до свого сина,
гранітні плити плачуть під ногами,
стукоче серце в грудях, ніє спина:
«Синочку, рідний, йди в обійми мами»
«Синочку, рідний, чуєш як курличуть
У синім небі сумно журавлі?
Вони ж тебе до себе, сину, кличуть,
А ти лежиш в холодній цій землі.

Я чую, мамо, чую, як співають
мені над Україною пісні.
Ти не журись, я крила розпростаю,
І прилечу до тебе уві сні.
Вкраїнським рушником зітру сльозину,
І поцілую в сивеє чоло.

«О, синку, рідний, мій єдиний сину.
Як хороше б мені тоді було!»
Стоїть старенька мати на могилі,
І навіть квіти плачуть мовчазні.
Від сина погляд відвести несила,
А син довічно житиме в землі...

Пісня «Журавлі»

90 роки. В державі розпочалися зміни. Саме тоді вперше замайорів в селі
жовто – синій стяг. Гордо зазвучав гімн держави.

І селяни на Всеукраїнському референдумі сказали ТАК незалежній державі.
Державі, волю і незалежність якої відстоюють наші односельчани і сьогодні
на фронтах нової війни.

Пісня

Ведучий У нашій школі створено клуб «Звитяга» Де дружно працюють
учні, вчителі і батьки.

Виступ Педагога - організатора

Виступ Чумак О.Б.

Я щаслива, що народилася і проживаю в такому красивому куточку великої
України, бо тут коріння роду мого. Тут я знаю кожную стежинку, що веде за
село, кожен куш за городом. Але мені завжди хочеться забігти до школи
.....

пісня

Я люблю кожную квіточку в полі,
і струмок, що до річки біжить.
і високі, до неба, тополі,
чисту-чисту небесну блакить,

І у синьому небі лелеки,
Й журавлину осінню печаль.
Й споришеві стежки, що далеко
Розійшлись по землі в синю даль.

У маленькі свої долоньки
Я промінчики сонця ловлю.
Україну мою, рідну неньку
Я усім своїм серцем люблю.

Хоч малий я , невеликий,
Зате добре знаю,
Що край рідний - Україна,
Я її кохаю.

Я - не просто українець!
Я - великий патріот,

Я люблю дуже сильно
Український весь народ.

Буду сонечку радіти,
Землю скривдити не дам.
Буду світ весь любити,
і рости на радість Вам.

Я вчилася любити Україну – коли дідусь казки розповідав
Я вчилася любити Україну – коли пісні про козаків співав.
Я вчилася любити Україну – як вперше прочитала Кобзаря
Я вчилася любити Україну – коли на небі сходилла зоря.
Я вчилася любити Україну – коли у лузі зацвіла калина
Я вчилася любити Україну – як зазвучала пісня солов'їна
Я вчилася любити Україну – як чула шепіт стиглого колосся
Я вчилася любити Україну – коли пісні звучать дзвінкоголосі.
Я вчилася любити Україну – з водою, що пила із джерела

Я вчилася любити Україну – із мовою, що матінка дала

Пісня «А у нас на Україні»

І Місточком єднання минулого і сучасності є музей- світлиця, що вже багато років діє у нашій школі.

ІІ Заходячи до світлиці, ніби опиняєшся у рідній серцю українській хаті: мальована піч, скриня, глечики, вишивки, предмети побуту, божниця. У світлиці знаходяться милі кожній родині пам'ятки. Все це добрі люди передали нам, як найцінніший скарб, який використовувався нашими предками.

І Діти у спадок від своїх матерів, бабусь, прабабусь отримали багатющу духовну скарбницю. Ось тут , у нашій школі, лише частина того скарбу « 3 бабусиної скрині».

ІІ Наше село багате майстринями –вишивальницями. Цеі є... Безкоровайна Д.М.,Багрій М.В.- вчителька нашої школи,Сапіжук Т.В. –директор нашої школи, Огінська Кіра, Москалюк Марія.

І Доки живі наші бабусі треба навчитися в них майстерності української вишивки. Бо ніщо в житті не вічне.

ІІ Ви напевно помітили, що наша школа багата рушниками.

Учениця1 :Лопушненська школа,

Любі дітлахи

І рушники крилаті навкруги –

Очей утіха і життя окраса!

Як лебеді, пливуть через роки

В майбутнє – невмирущі рушники.

Учениця2 : Зі скринь вас діставали наші мами,

Немов послання давньої пори.

Погляньте, заузорені які

У нашій школі українські рушники.

Учениця3: Рушник – це дому давній оберіг,

Він вишитий усякими нитками.

Споконвіків родину він беріг,

Бо вишитий матусеньки руками.

Танець з рушниками

Ось небо блакитне і сонце в zenіті,

Моя Україна - найкраща у світі,

Моя Україна - це ліс і озерця,

Безмежні степи і чарівні джерельця.

.Сади чарівні, мальовничії села,

Моя Україна - це пісня весела.

Це щира, багата, як світ, її мова

Крилата, така мелодійна, чудова.

її береги - верба і калина,

Червоні маки у полі достигли,

Найкраща у світі - моя Україна

Для кожного з нас ти у світі єдина.

Козак: Це я, козак

У мене шапка і жупан,

У мене самопал - рушниця,

І шабля, рідная сестриця.

- Гей, козачата, чи готові до танцю?

- Готові.

Зустрічайте наших наймолодших козачат.

Танець з шаблями

Прапорець, що я тримаю, для мене – єдиний,
Прапорець цей, що я маю – символ України.

Нема в світі більш святого й не буде ніколи,
Від край неба голубого над пшеничним полем.

Не дивися, ненько, що я ще маленька,
Пройде час швиденько – підросту, як слід.
По своєму роду я – козачка зроду –
Хай гордиться мною весь козацький рід.

2 дів.: Заплету в косичку я червону стрічку,
Одягну віночок – буде добрий знак, –
Вишиту сорочку, плахту на шнурочку,
Та й почну веселий запальний гопак.

4 дів.: Коники бистренькі, шабельки гостренькі –
Гей, виходьте, славні наші козаки!
Миттю приберуся, павою пройдуся –
Файно потанцюю з вами залюбки.

Пісня «Я - маленька українка»

Ми різні з материнської колиски,
Та всі ми діти щирої землі.
В родині вільній всі ми – українці
Ми України доньки і сини

Благословенна у віках земля,
З хлібами щедрими під небом синім.
Велично й впевнено зійшла зоря Нової України!

Вона в моїй душі, в серцях людей,
У radoщах та у скрутну годину.
Ім'я її прекрасне і святе — Повірно в Україну!

Вона добро несе в новітній світ,
Довічну віру й пісню солов'їну.
Тож пам'ятаймо пращурів завіт — Любити Україну!

Правічна і нескорена земля
Хлібами сходить у прийдешню днину.
Допоки світить праведна зоря - Шануймо Україну!

Сьогодні, коли Україна потопає в сльозах від горя, з болем у серці говоримо:
«Ми не тільки не хочемо війни, а просимо Бога зробити так, щоб вона
нарешті закінчилася. Ми віримо в це!»

Під звуки тривожної мелодії на сцену виходить три дівчат в українських
костюмах. Одна з них тримає колючий терновий вінець.

Дівчина 1.
Невпинний час страждань, людського болю
Нам відраховував і днини, і години,
Вінець терновий, оповивши волю,
Лежав і на чолі, й на серці України.

Дівчина 2 (бере вінець). Він коле серце і стискає груди,
І голками впивається у тіло,
Чи не пора нам схаменуться, люди?
Щоб мирне сонце вже усім світило.

Дівчина 3 (бере вінець).
Цей вінець клятий стільки зла накоїв,
Історію спотворив нанівець,
Він нашу пам'ять у могилі заспокоїв,
Безславний пророкуючи кінець.

Дівчина 3 (бере вінець)
. Намірився й дух волі геть прибрати,
Страх сіяти і душу засмітить,
Він хоче Україну в нас забрати
І мову батьківську занастить.

солдат і мати –Україна

Чому ти плачеш, душенько тендітна?
Чому ти, Україно у сльозах?
Чом сива стала небо синь блакитна?
Чому від суму не співає птах?

Україна Від горя плачу я
Від туги і від болю
За тих в сльозах, що згинули в боях,
Що матір затулили ви собою,
Долаючи нестерпний біль і страх.
Печаль і сльози розривають груди
Як гинуть мої дочки і сини
Якби ви тільки знали добрі люди
Як стомилась від проклятої війни. (запалює свічку)

Цвітуть тюльпани чорні в Україні,
Зривають їх дружини й матері.
«...Присвоїти посмертно...» В домовині
Лежить проміння згасло зорі...

А блокпости обстрілюють чужинці,
Чиєсь дитя стає мішенню знов...
Іде війна!.. Іде війна, вкраїнці!..
Іде війна за смерть — не за любов!

Я закликаю вас сьогодні згадати у ваших молитвах усіх Героїв, які поклали свої голови за наше майбутнє. Хай пам'ять всіх невинно убитих згуртує нас, живих, дасть нам силу та волю, мудрість і насагу для зміцнення власної держави на власній землі А вони ангелами приходитимуть до нас з небес

Герої не вмирають

Пісня «Кача»

Молюсь за вас, мої сини,
Я, ваша мати Україна!
Палає полум'я війни.
Нас знову ставлять на коліна.
Та є Господь і Божий суд
І кара, що не забариться,
Паде на голови Іуд,
А я за вас буду молитися!

Ні, досить цей вінець носити,

Ти долі іншої достойна, Україно!

Дівчина кидає терновий вінець, Солдат передає калиновий Хлопці з свічками

1 Хлопець запалює свічку
Народ мій є! Є пам'ять й віра,
Що нас єднають у одну сім'ю,
І хай між нами вироста довіра
Й витравлює безпам'ятства змію.

2 Щоб наша пам'ять нарешті відродилась
Прийшла із поневолення життя,
Щоб свічкою новою запалилась
Душа, зірвавши пута забуття,

3 В молитвах всіх героїв пригадаю.
Живим у Бога буду щедрості просити,
Воскресне дух, я всіх вас закликаю
Людської пам'яті нам свічку запалити.

4 Коли життя знов набирає сили
В ім'я народу хай вона палає.
За муки за життя і за могили
Хай вдячна пам'ять наша величає.

5 О свічко пам'яті!
Тобі горіти день і ніч
За тих, кого катовано.
За тих, кого Розстріляно.
За тих, кого кого мордовано.
І всі, кого не злічено...
О, свічко пам'яті.
Усі Героям слава!

Танець зі свічками.

Ведуча II.: Поки що скалічена, вичерпана Україна - мов зруйнована хата після війни. Без дверей. Кожен маже увійти. Забрати, що хоче.

І хто ж захистить її душу, її майбутнє?... Боляче? Боляче. Боляче за нашу прекрасну Україну, цей розкішний вінок з рути і барвінку, країну смутку і краси. За її мужній народ, що віками боровся за своє щастя.

Україна може і повинна вижити. Утверджуймо Україну Духу, Україну Розуму, Україну Серця -навіки, до нескінченності, - на Радість Світам!

Свята Україна, прокинувшись, кличе нас. Поети, Кобзарі, хлібороби, муляри, мандрівники, шукачі небувалою, захисники Правди і Добра, замріяні дівчата, розстріляні й замучені за Правду, збожеволені від горя Матері, які не дочекалися синів з кривавих походів. Козацькі Душі всіх віків, - до нас на поміч!

Помолимося ж чистиш вустами Матері й Батькові всього Суцього: Боже, допоможи! Пора настала! Сила незалежної, святої України - за нами, за кожним з нас!

Молитва за Україну

Вишита колоссям і калиною,
Вигойдана співом солов'я.
Звешся веселково Україною,
Нене, зачарована моя.

Вишиту колоссям і калиною,
Виборену кров'ю і вогнем.
Називаєм гордо Україною,
І ніхто нам цим не докірне.
Нехай ніхто не половинить,
Твоїх земель не розтина,
Бо ти єдина, Україно,
Бо ти на всіх у нас одна.
Одна від Заходу й до Сходу
Володарка земель і вод -
Ніхто не ділить хай народу,
Бо не поділиться народ.

Не ділімо цю землю,

Не ділімо це небо,

Не ділімо хатини

Й сім'ї не ділімо!

Бо ми - браття, єдині

В українському слові,

В українським коріння,

В українській любові!

